

SZENT KERESZT

AZ ALSÓNÉMEDI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
LAPJA

V. ÉVFOLYAM 1. SZÁM – 2011. JANUÁR 9.

„Velünk az Isten!”

Már korábban is nem egyszer mondtam dolgokról, hogy nem véletlen, hanem gondviselészerű.

Ilyennek gondolom a nem régen ünnepelt Karácsonyt, a karácsonyi üzenetet, amikor tudatosodik bennünk, hogy „eljött közénk az ég Királya”, vagyis „*velünk az Isten!*”

Ez a szívét-melengető tény azonban nem csak a Karácsony adománya. – A Keresztény Élet c. folyóirat legutóbbi számában olvasható: „Levente Péter, a jeles színész-pedagógus mesélte gyermekkoráról: egy alkalommal megkérdezte édesapját, mi az a háromszög a templomban, amelynek közepén egy fekete kör van. „Isten szeme” – mondta az apja. Mire ő mosolyogva idézte a tisztelendő bácsit, aki a hittanórán szokta skandálni: „Isten szeme mindent lát, el ne lopl a léniát!” De édesapja elmagyarázta neki: „Isten nem ellenőríz, hanem őriz, fiam! Hogy ne érezd magad soha egyedül, ha én már nem leszek, vagy nagyon távol leszek tőled, mert az Úr mindig veled lesz és őriz téged...”

Csodálatos beszélgetés ez édesapa és fia között. Bár minél több ilyen beszélgetés történne a családokban, de akár családokon kívül is! Biztos vagyok abban, hogy nyomában sok olyan *érték születne*, ami képes volna javára válni az egyénnek, a családnak, a környezetnek, az Országának, de a világnak is és Istennek kedvetelne benne. – Addig is azonban, amíg ez bekövetkezik, ha egyáltalán bekövetkezik, az Isten velünk van minden erényben, minden jócselekedetben. Várja, hogy sikerre segítse az esendő embert a jóra-törekvésben. Saját erőből kevés az esélye annak, hogy a jó érvényre jusson az életben, s ami mégis, az könnyen mulandóvá válik, ha nem isteni az alapja. Kell az az erő, ami törekény lehetőségeinket és igyekezetünket megszenteli. Ezt adja az Isten szentségeiben, a szentelményekben – ezek által is velünk van Ő.

Igen sok a lehetőség az ember életé-

ben – még a rövid életben is; nem üres kijelentés, amikor fiatalon meghalt és életszentségre jutott Testvéreinket ünnepeljük: „nem az ősz haj jelent a tökéletességet” – „fiatalon is lehet teljes életet élni!”, ha Istennek tetsző cselekedetei vannak az embernek. Akár rövid az élet, akár a hosszú élet adományával áldja meg az Isten

az embert, mindenkinek szól a meghívás a tökéletesedésre, mindenkit segíteni akar az Isten a bölcsőtől a sírig; minden életkorban, minden élethelyzetben. A szentségek kegyelmi ajándékai újra meg újra közelebb akarnak vinni Hozzá. – Vannak ugyan a szentségek között olyanok, amik az életben csak egyszer *vehetők fel*, ezeknek is teljes az értékük a jelentőségük, hiszen elindítanak az istengyermeiségünk felé, *megnyitják* a lehetőséget a többi szentség felé.

Az Új Esztendőben bővebben foglalkozunk a jó Isten ajándékaival, hogy megismerjük és éljük általuk. Beszélünk arról, hogy miről is van szó; tudjuk és tegyük, amire hívnak bennünket. Isten kegyelme a szentségek által is áldja meg az Évet!

– Pekker Imre plébános

Újévi köszöntő

Eldöcögött már az óévek szekere,
Ez a szekér sok-sok gonddal, búval volt tele.

Pusztuljon hát nyikorogva, zörögve,
Gúnyát, baját felejtjük el örökre.

Azt kívánom az újév hajnalán,
Ez az új év legyen boldog és vidám.
Asztalunkon mindig legyen friss kenyér,
Jó anyáknak mosoly legyen a szemén.

Kit félünk és imádunk,
A jó Isten áldja meg szent kezével családjunk.

Farkas Katalin — 7. b osztályos tanuló

**MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK
ISTENTŐL MEGÁLDOTT,
BOLDOG ÚJ ESZTENDŐT
KÍVÁNUNK!**

A Szent Kereszt újság szerkesztői és az
Alsónémedi Római Katolikus
Egyházközség

Újévi kérés

Hallgasd meg Úr Jézus a mi kérésünket, azt, hogy Félelem nélkül békében kezdhesük ezt az újévet.
Tartsd meg magyar hazánkat, ezt a nemzetet,
Minden embert és egymás közt az igaz szeretetet.

Adj reménységet a betegeknek a bajban lévőknek,
Adj kenyeret az éhezőknek, nélkülözőknek.
Őrizd a nagy családod, a gyülekezeteket,
Ne nézd a gyarlóságunkat, a mi bűneinket.

Urunk! Kérésünkben eléd visszük a gyermekeket
Add, hogy szeretetben boldog családban élhessenek.
A próbáltatások szenvedések kerüljék el őket,
Minket - tiszteljének, és szeressenek.

Adj nekünk naponként erőt, egymáshoz türelmet,
Hadd tudjuk imádságra kulcsolni ezt a fáradt kezét.
Kérhessünk tőled áldást, mindennapi kenyeret,
Meghalljuk hívásod, hogy JÖJJ! KÖVESS ENGEM!

Országunknak adj értelmes hozzáértő vezetőket,
Ne kelljen félnünk, hogy miből élünk meg.
A fiatalok találják meg munkájukban számításukat,
Szerető párt találjanak, adjanak, majd utódokat.

Legyen áldás ebben az újévben is rajtunk,
Félve őrzött hitünket halálunkig megtarthassuk.
Úr Jézus! Légy megtartónk! Légy nekünk vezérünk,
Mert ha velünk vagy, semmitől nem félünk.

Nagy Zsigmondné

Elhunyt Keszthelyi Ferenc püspök, a Váci Egyházmegye korábbi főpásztora

2010. december 6-án, hajnali 5 órakor életének 83., szerzetesi fogadalmának 64., papságának 60., püspökségének 18. évében Vácott elhunyt *Keszthelyi Ferenc Jeromos* O. Cist. nyugalma-zott váci megyéspüspök.

Keszthelyi Ferenc 1928. március 16-án Egerben született. Középiskolai tanulmányait 1938 és 1946 között a ciszterci rend egri gimnáziumában végezte. 1946. augusztus 29-én lépett Zircen a ciszterci rendbe. 1946-1950-ig Zircen, a rend hittudományi főiskoláján végezte teológiai tanulmányait. Ünnepélyes fogadalmat tett 1950. augusztus 23-án. A szerzetesrendek feloszlása után 1950-1951-ben a székesfehérvári szemináriumban fejezte be teológiai tanulmányait. Székesfehérvárott, 1951. április 2-án szentelték papá.

1951-52-ben Polgárdiban, 1952-53-ban Nagytétényben volt káplán. 1953 és 1960 között Budafok-Belvárosban káplán és hittanár volt. 1960-62-ben Remetekertvárosban káplán. 1962-1965 között Tárnokligeten lelkész, majd 1965-től adminisztrátor, 1967-től ugyanitt plébános. 1974 és 1992 között Nagytétényben plébános volt. 1989-től az Országos Hitoktatási Bizottság igazgatója, megyéspüspöki kinevezések az Magyar Katolikus Püspöki Kar irdaigazgatója is volt.

II. János Pál pápa **1992. február 11-én** kinevezte **váci megyéspüspökké**, szentelése 1992. március 21-én Vácott volt. Az Egyházi Törvénykönyv 401. kánonjának 1. paragrafusa értelmében, miután hetvenötödik életévét március 16-án betöltötte, benyújtotta lemondását II. János Pál pápának, aki ezt elfogadta. "Gyorsan elszállt ez a tizenegy esztendő - nyilatkozta lemondásakor. - Volt benne nagyon sok öröm és igen sok gond is. Amikor 1992-ben közölték velem, hogy váci püspök leszek, nagyon meg voltam ijedve, de hamar megtapasztaltam, hogy a feladat mégsem olyan félelmetes, mint ahogy először gondolta az ember. A váci egyházmegyes papok áldozatos lélekkel, nagy munkabírással és jámborsággal végzik munkájukat, és nagyon sok áldozatot hoznak híveikért, az egyházért. Ez egy csodálatos évtized volt. Elsősorban a Jóistennek jár érte köszönet, hogy megalkulhattak, illetve újjáalakulhattak katolikus iskoláink, intézményeink. Nagyon sok tplomót, egyházi épületet tudtunk rendbe hozni, amelyek egytől egyig rászorultak a megújításra. Ez is nagyon szép lehetőség volt. Azt gondolom, hogy az utódom, akit még nem ismerhetünk, meg fogja találni azokat a területeket, ahol tovább kell lépünk. Elsősorban a hívekkel való közvetlen kapcsolatot kellene erősíteni. Köszönettel tartozom kedves híveimnek is, akik mindenkor segítettek főpásztori munkámat. Az ifjúságnak van

egy elkötelezett rétege, az ifjú házasokra gondolok, akik áldozatosan vállalják a kölcsönös szeretetet, a hűséget és a gyermekek családban, hitben való felnevelését. Az idős korosztálynak is köszönettel tartozom, akik hűségesen kitartottak a hitben, és türelmesen viselték a súlyos megpróbáltatásokat. Áldozatkészségük ma is például szolgálhat mindannyiunk számára." Lemondását követően a verőcei szeretetotthonban élt.

Papi és főpásztori szolgálata során elsőrendű feladatának tekintette a ministránstalálkozókat, a papi hivatást ébresztő közös együttléteket, táborozásokat. Sokat fáradozott a hitoktatás korszerűsítéséért, a hitoktatók részére 1969-től Kerekes Károly atyával rendszeresen szervezte a lelki gyakorlatokat, melyek aztán országos jellegűvé váltak. Irodalmi tevékenysége főként kateketika jellegű. Nagy érdeme az egyházmegyei iskolák újraindítása, valamint a kényszerűségből 1952-ben bezárt váci szeminárium újraindítása.

Főpásztori szolgálata alatt történt az egyházmegyeké átszervezése 1993-ban, majd 1995-ben Gödöllő-Máriabesnyőn egyházmegyei zsinatot tartott. Papi és püspöki életének szolgálatába a katekizis és a papnevelés állt.

Az ő püspöksége alatt renoválták a szeminárium épületét és a Váci Székesegyházat. Restaurálták a Nagypréposti Palotát, és megújult a váci kálvária. Ebben az időben kezdte meg működését a Székesegyházi Kincstár És Egyházmegyei Gyűjtemény. Elinult az Egyházmegyei Kántorképző és a levelező teológiai oktatás. Sokat fáradozott az egyházi iskolák újraindításáért. Az ő nevéhez fűződik az 1952-ben állami kényszerből bezárt váci szeminárium újraindítása.

Püspöki jelmondata: **IN CHRISTO AMICI - Krisztusban barátok.** "Ahogy eddig, ezután is baráti kapcsolatban szeretnék maradni a hívekkel és pártársaimmal is. A barátság lényege, hogy jót akarunk tenni a másikkal. Tehát nem érdekkapcsolatban állunk." "Kölcsönös jóakarattal, egymást segítve kell élnünk, csak így juthatunk túl nehézségeinken." "A barátság, amelyről beszélek, elsősorban nem érzélem. Inkább valami mély szolidaritás, ragaszkodás egymáshoz, minden nehézségben való közösségvállalás."

Az elhunyt főpásztor temetésére december 14-én 10 órakor került sor a váci székesegyházban. (forrás: Magyar Kurir)

Az új év Ünnepe

Alig pár órával korábban kell gondolnunk, amikor 2010. december 31. éjjel a 24. órával elmúlt felettünk a tavalyi esztendő; ugyanakkor most őszintén imádkozhatunk a kevéssé ismert Szent vagy, Uram énekeskönyv énekével, amit eredetileg reggeli énekként énekelnek: „Fölkelt a nap már, megvirradt újra, itt vagyunk jó Atyánk leborulva. Szent Fölséged áldjuk, Nevedet imádjuk, hállával éneklünk térdre hullva!”

A hálláknak jó oka van, hiszen elkezdődött egy új esztendő. Ilyenkor szokás, hogy egymásnak boldog új évet kívánjunk; a hívő ember kegyelemteljes új esztendőt kíván.

Az új év elején, de a továbbiakban is a boldogságot nem szerencsében, anyagi javakban kell értenünk – bár, ha a jó Isten ezekkel is megajándékoz bennünket, az csak újabb ok a hállára – hanem mindabban, ami áldás és a jó Isten szándéka szerint való, vagyis mindenben, amiben talán kimondatlanul is benne van: Uram, legyen meg a Te akarod!

Ilyen értelemben már egészen nyilvánvaló, hogy a Január 1. számunkra elsősorban egy kedves Mária-ünnep=Szűz Mária Isten Anyja Ünnepe. Visszaemlékezünk ezzel arra a beszélgetésre, ami a kis názáreti házban történt, ahol kettős okunk van az odafigyelésre: elsősorban az isteni ajándékozó szere-

tetre, amivel kezdetét vette az Ő megváltó tervének megvalósulása: "a Szűz méhében fogam" – ugyanakkor a Szűzanya készsége is nyilvánvaló, amikor kimondja: "történjék velem szavaid szerint!" – Ebben a páratlan jelenetben valósul meg az Isten Anyjává válása.

Amennyiben minden ember életét az új esztendőben valami hasonló tölti el, akkor lesz kegyelemteljes ez az új év. – Amikor nem feledjük és mindenre kihat az a tudat, hogy velünk az Isten, mert valóság az, hogy az Ő ajándékozó szeretete nap-mint-nap körülvesz minket, és ez hállára indít és állandóan a jóra lelkesít, kegyelemteljes lesz az új év; amikor megvalósul egy olyan elválaszthatatlan kapcsolat Isten és közöttünk, mint az anya és gyermeke között, mint a Szűzanya és Szent Fia, a második Isteni Személy között, kegyelemteljes lesz az új esztendő. – Amikor az Ő anyai gondoskodását fontosnak tartjuk, ami a kánai menyegző jelenetében már megtörtént: „amit mond nektek, tegyétek meg!” és ez javukra vált, úgy az Ő anyai gondoskodása a mi készségeinkkel együtt képes lesz megvalósítani a kegyelemteljes jövőt. – Legyen áldott, Aki felvirrasztotta ránk ezt az új napot; az Ő áldása kísérelje életünk további napjait is; az új évben akarjuk, hogy bennünk kedve teljék! – Amen. *Pekker Imre c. főesperes újévi prédikációja*

2011, a Család éve

Körlevél a Család éve megnyitására

Krisztusban Kedves Testvérek!

1. Harminc esztendeje annak, hogy 1981-ben II. János Pál pápa kibocsátotta Familiaris consortio kezdetű apostoli buzdítását a keresztény család feladatairól a mai világban. Püspöki Konferenciánk a 2011. évet a Család Évének nyilvánította. Döntésünket az a szándék vezérelte, hogy tanúságot tegyünk hitünkről és felkeltjük az emberek szívében a szeretet és a felelősség érzését a társadalom legfontosabb intézménye, a család iránt.

Hogyan alakul a családok sorsa Európában, különösen pedig hazánkban? Ez a kérdés alapvető emberi problémát tár fel: milyen helyzetben van ma Európa, milyen állapotban élnek földrészünkön, különösen hazánkban az emberek? Nehéz erre átfogó választ adni. Ha a II. Vatikáni Zsinatnak az Egyház a mai világban című lelkipásztori rendelkezését tartjuk szem előtt, ma is el kell ismernünk, hogy az igazi választ úgy találhatjuk meg, ha szembenézünk a mai ember örömeivel és reményeivel, bánatával és aggodalmaival (Gaudium et spes 1). Amikor tehát az Egyház értékeli az egyén helyzetét és a társadalom állapotát, újra és újra pozitív és negatív szempontokra hívja fel a figyelmet. Nem azért teszi ezt, mert mindenáron azt akarja kimutatni, hogy a mérleg egyensúlyban van, hanem attól a meggyőződéstől vezérelve, hogy Isten műve önmagában mindig jó, de a bűn árnyékot vet a teremtet világra. Így hát a hívő keresztény nem engedhet a reménytelen borúlátás kísértésének, de nem élhet a valóságtól elrugaszkodott álomvilágban sem.

2. Európa, ahol annyi nemzet kultúráját alakította Krisztus evangéliuma, ahonnan a keresztény örömhír hirdetői eljutottak az egész világra, ma azonosságának mély válságát éli át. Ha elutasítjuk Isten és a vallás gondolatát, sőt a valóság megismerésének lehetőségében is kételkedünk, könnyen kiszolgáltatjuk alapvető értékeinket pillanatnyi vágyak és érdekek játéknak. Európának és népünknek is szüksége van Istenre. Nem feledkezhetünk meg gyökereinkről, mert csak így tudunk reménységgel és a valóság talaján állva tekinteni a jövőbe.

Kortársaink közül sokan abban akarják megélni szabadságukat, hogy mindentől függetlenül magukat, semmire nincsenek tekintettel, a másik emberre sem, a közösségre sem, a saját jövőjükre sem. A kellemes közérzetnek ebben a bűvöletében könnyen megeshet, hogy nem vesszük észre: elmúlik az élet, s amire lehetőségünk volt tegnap, az holnapra már a múlté. Gyakran félünk meghozni életünk nagy döntéseit, elkötelezni magunkat a sűrű tartó hűségre egy jó házasságban. Pedig olyan lények vagyunk, akiknek a fejlődéséhez is, a fizikai, szellemi, lelki értékekben való gyarapodásához és kiteljesedéséhez is szüksége van a jó közösség, a szerető család biztonságára. Még Isten szeretetét is a családi élet tapasztalatából vett fogalmakkal fejezzük ki. Így tudjuk igazán átérezni, mit jelent, hogy ő szerető Atyánk, mi pedig egymásnak testvérei vagyunk. Ugyanígy az Egyházban és a közösségben is magabiztosabban, harmonikusabban találjuk meg a helyünket, ha átéljük a szeretet és a bizalom légkörét. Ha megtapasztaltuk az anyai szeretetet, igazi értelmet kap számunkra az is, hogy az Egyházat édesanyáknak valljuk.

Az emberi személy igazi szabadsága lehetőség az Isten akarata szerinti, értékeket teremtő és megvalósító életre. A szabadság tehát nem a kapcsolatok megszakítását, az azoktól való úgyneve-

zett megszabadulást jelenti, hanem életünk megtöltését a szeretet gazdagságával.

3. Társadalmaink irányvesztésének világos jele a népesség fogyása. Hazánk lakossága az idén tízmillió alá csökkent. Pedig a család egészséges működése egyben a társadalom egészségének is fokmérője. Európában mindenki elismeri, hogy súlyos népesedési probléma alakult ki. A keresztény ember azt is feladatának érzi, hogy a megoldást keresse, mégpedig abból a biztos hitből kiindulva, hogy Isten szeret minket, hogy neki terve van velünk. Ezt a tervét pedig Jézus Krisztusban nyilatkoztatta ki.

A család és az élet Isten tervének szerves része, sőt a család lehetővé teszi, hogy megérezzük az Istennel való közösség örömeit. A férfi és a nő szerelmének szépsége, ha egész életre szóló szövetségre lépnek egymással, Isten legvonzóbb természetes képét jeleníti meg az emberi társadalomban. Ez az életszövetség a férj és a feleség kölcsönös javára, s az új emberi élet elfogadására és nevelésére irányul. Ma mégis azt látjuk, hogy gyakran hiányzik a nyitottság a sűrű tartó házassági közösségre. Mintha félnénk attól, hogy igent mondjunk az életre! A mai városi, de egyre inkább a vidéki élet is úgy szerveződik, hogy nagy nehézséget jelent népes családot fenntartani. Az anyaságot a társadalom nem mindig becsüli meg kellően. A gazdasági válság és a munkanélküliség szorongást és félelmet

hoz sok család életébe. Pedig az anyaság és a családok megérdemlik az egész társadalom megbecsülését és szolidaritását. Az ő támogatásuk nem pusztán szociális kérdés, hanem egész népek, társadalmak jövőjének, létének vagy nemlétének kérdése. Márpedig az élet ára megfizethetetlen. Bármilyen gazdag legyen is egy ember, az életét nem vásárolhatja meg: végül is minden vagyona kevésnek bizonyul. Hogyan a zsoldár írja: „Az élet ára túl magas volna, meg nem fizetheti senki soha, hogy örökké éljen, s a sírt ne lássa” (Zsolt 49,9-10).

4. Imádkozzunk az idén különös odaadással családjainkért. Legyen a család maga is a közös hit, a közös imádság otthona. Plébániai közösségeink ismerjék meg, tartsák számon a körükben élő katolikus családokat. Maguk a családok is örömmel találják meg egymással a kapcsolatot. Osszák meg egymással ünnepeiket és gondjaikat, segítsék egymást munkával, személyes jelenléttel, tapasztalatok átadásával, és ha szükséges, anyagiakkal is. Büszkeség lehet számunkra olyan családok közösségéhez tartozni, akik gyerekuhával, bútorral, baráti szóval, betegek ápolásával nap mint nap segítik egymást, akik hordozzák a nemzedékek közötti összetartást, akiknek gondjuk van a magányosokra, az idősekre és a betegekre is. Különös figyelemmel és szeretettel kísérjük azok keresztthorodását, akik súlyosan fogyatékos gyermekeket nevelnek! Bátorítjuk azokat is, akiknek megtört a családi életük, tartsanak ki a hitben és az Egyházzal való közösségben. Kérjük a Szent Család áldását családjainkra, kérjük az első magyar szent családnak, Szent István királynak, Boldog Gizellának és Szent Imre hercegnek közbenjáró támogatását. Kérjük a példamutató családapá, Boldog Batthyány-Strattmann László könyörgését családjainkért és egész nemzetünkért. Amen

Budapest, 2010. december 26, Szent Család vasárnapja
a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia

A SZEMÉLYEK IGAZI KÖZÖSSÉGÉVÉ VÁLT HÁZASSÁGOK ÉS CSALÁDOK tanúságot téve útjukról példájukkal másokat is segítenek közösséggé válni. Hiába való távoli, mégoly fontos igazságok újra, meg újra felidézése, ha a családokban nem tudatosul: az ő feladatuk a társadalom átalakítása. Máskülönben épp a család lesz az első áldozata azoknak a bajoknak, melyeket közömbösen szemlélt és nem hátrított el. A család társadalmi feladata révén arra is hivatott, hogy beavatkozzék a

társadalmi életbe, azaz elsősorban a családoknak kell gondoskodniuk arról, hogy az állam törvényei és intézményei nem csupán ne sértsék a családot, hanem nagyon határozottan támogassák és oltalmazzák jogait és feladatait. Így tehát a családokban egyre inkább tudatosulnia kell annak, hogy "főszerepet" játszanak a "családpolitikában". (FC 44) A családok hatékony fellépését elősegíti összefogásuk, ha nem egyenként, hanem közösségként lépnek fel.

HÍVOK MINDEN JÓ SZÁNDÉKÚ EMBERT, hogy élje, ünnepelje, hirdesse, a Család Evangéliumát. Az életet szolgálni öröm. Modern világunk az erőfeszítés nélkül birtokba vehető olcsó és múló örömöket reklámozza. A jövő nemzedékét azok a családok adják, akik örömmel és szeretettel, sokszor áldozatok és küzdelmes erőfeszítések árán is szolgálják az életet.

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke

Adományok a Váci Egyházmegye számára:

Az adományok **összértéke meghaladja a 600.000.- Ft-ot**, amely **79 család** adománya.

Köszönet minden adományozónak, valamint azoknak, akik összegyűjtötték és akik elszállították Vádra.

liszt	394 kg	fejes káposzta	22 q
cukor	384 kg	lila káposzta	4 q
rizs	190 kg	sárgarépa	12 q
ételízesítő	9 kg	kelkáposzta	3 q
kávé	14 kg	karfiol	120 kg
búzadara	10 kg	zeller	4 q
só	43 kg	zöldség	250 kg
száraz tészta	115 kg	karalábé	2 q
őrölt paprika	4,5 kg	hagyma	70kg
lencse	2 kg		
sárgaborsó	2 kg	Egyéb:	
mazsola	1 kg	capuccino, tea, májkrém, ketchup, torma,	
bab	28 kg	majonéz, mustár, dió,	
szalonna	7 kg	cékla, feketeteretek,	
étolaj	231 liter	sütőtök	
burgonya	24 q		

Az adományozók névsora

Bai Menyhért Fő
 Bai Sándor Iskola
 Bálint Dezső Halászi
 Bálint István Haraszi
 Bálint Sándor Széchenyi
 Csap Andrea Mátyás
 Csap István Bercsényi
 Dentsik András Mátyás
 Dentsik Antal Árpád
 Dura Miklósné Orgona
 Györgyövc Miklós Deák F.
 Györgyövc Balázs Toldi
 Györgyövc Károly Deák
 Győrvári Imre Haraszi
 Győrvári Pál Haraszi
 Győrvári Zoltán Haraszi
 Id. Bai Menyhért Fő
 id. Bálint József Haraszi
 id. Györgyövc Miklósné Deák
 id. Surányi Miklós Kísfaludy
 id. Szlovicsák Ferenc Széchenyi
 id. Zupka Béla Széchenyi
 Kiss Albert Haraszi
 Kiss Béla Fő
 Kiss Ferencné és családja Haraszi
 Kiss Menyhért Fő
 Kiss Tamás Széchenyi
 Kiss Tibor Haraszi
 Kránitz Albert Aranyág
 Krasnyászi Sándorné Deák F.
 Lovas Flóriánné Haraszi
 Lovas István Kápolna
 Lovas Zoltánné Széchenyi
 Marcinák László Deák
 Márta Zoltán Budapest
 Morvai Ferencné és családja Alsóerdősor
 Morvai József Széchenyi
 Nagy Ágnes Széchenyi

Nagy Tibor Kápolna
 özv. Győrvári Dezsóné Mátyás
 özv. Bálint Dezsóné Fő
 özv. Csermák Gáborné Széchenyi
 özv. Gábor Józsefné Széchenyi
 özv. Győri Józsefné Iskola
 özv. Kiss Ferencné Árpád
 özv. Kovács Györgyné Széchenyi
 özv. Nagy Ferencné Széchenyi
 özv. Surányi Tiborné Fő
 özv. Szlovicsák Jánosné Széchenyi
 özv. Végh Antalné Hunyadi
 Pelsőczy Antalné Halászi
 Pelsőczy Dezső Ady E
 Pelsőczy István Orgona
 Sokorai József Templom
 Surányi Balázs Széchenyi
 Surányi Dezső Haraszi
 Surányi Miklós Bercsényi
 Surányi Rezső Dózsa tér
 Surányi Sándorné Tulipán
 Surányi Szilárd Tulipán
 Surányi Tibor Kápolna
 Szabó Istvánné Halászi
 Szlovicsák Béla Felsőerdősor
 Szlovicsák Ferenc Kápolna
 Szlovicsák János Akácfa
 Takács Emőné Árpád
 Toronya Bertalan Haraszi
 Varga Frigyes Fő
 Varga István Fő
 Varga Pál Ady E
 Varró Gábor Alsóerdősor
 Végh Antal Ady
 Végh Balázs Deák
 Végh István Liliom
 Végh József Dózsa tér
 Végh Miklós Széchenyi
 Végh Sándor Kossuth
 Zupka Béláné és családja Széchenyi

Kedves alsónémediek!

A köszönetünk kifejezése végett ültem le az év utolsó napján a számítógéphez.

Nálunk Rimócon már hagyománnyá lett, hogy az adventi időben vallásos témájú kiállítást szervezünk a Gondozási Központunkban, a templomunk közvetlen szomszédságában. A Biblia Éve alkalmából biblia és imakönyv kiállításra, a múlt évben feszület és ikon kiállításra került sor. Ebben az évben a Gondozási Központ a „betlehemet” és Szent Családot bemutató alkotásoknak adott otthont.

Nagy örömeinkre szolgált az Alsónémedi Egyházközség felajánlása, mely szerint gazdagíthatják, tartalmasabbá és szebbé tehetik kiállításunkat a templomunk korábbi

„betlehemi” figurái. A kiállítás idejére megkaptam alakok egy kifejezetten számukra ácsolt megfelelő méretű és színvonalú „betlehemi istállóban” kaptak helyet a kiállítás főhelyén.

Szeretném a rimóciak nevében megköszönni és hálánkat kifejezni az Alsónémedi Egyházközség Tanácsa minden tagjának, Pekker Imre c. főesperes-plébánosnak és a lebonyolításban segédkező Benkó Péter kántor úrnak, valamint Beszkid Józsefnek, hogy sok család számára okoztak örömet és tették szebbé a karácsonyi várakozást! Isten fizesse meg jószágukat!

A Szent Kereszt minden olvasójának ezúton kívánunk áldásokban, kegyelmekben gazdag, boldog új évet!

2010. december 31.

Baráti üdvözléssel:

Beszkid Andor
 Polgármester—Rimóc

Év végi hálaadásra - Alsónémedi 2010

Életünk minden napján a jó Isten színe előtt élünk, ahogyan Szent Pál mondja: "Benne élünk, mozgunk és vagyunk!" - az ilyen alkalommal, mint a mai nap is, különösebben gondolunk erre.

Mint más években, úgy most is - egy esztendő lezárásakor érdemes végiggondolni, milyen is volt az elmúlt év, hogyan hatott ránk annak tudata, hogy Isten néz, lát bennünket? Mennyire indított a jóra, hogy, mint az emmauszi tanítványokhoz, úgy hozzánk is csatlakozott újra, meg újra, hogy együtt járja velünk az élet-utat? Mi zavarta meg a mindennapokat abban, hogy kimondjuk: „Maradj velünk, Uruk!”

Nem régen ünnepeltük a Szűzanyát a különböző események fényében - tudtuk és akartuk-e Tőle megtanulni azt a kifejezést: „legyen nekem szavaid szerint!”

Az élet olyan bonyolult s eközben lehet, hogy észre sem vettük, hogy Isten kegyelme szinte kézenfogva vezetett minket. Biztos, hogy voltak az elmúlt évnek pillanatai, amikor részünk volt valami jóban, vagy sikerült valamiféle jót megvalósítani. - Most itt az ideje, hogy ezekért hálát adjunk Istennek és kérjük, hogy továbbra is tudjunk részesei lenni az Ő szándékainak! - Természetesen észre kell vennünk a hibákat is és annak most itt az ideje, hogy megbánjuk és a jövőre vonatkozóan jó elhatározást tegyünk. Nem feledjük, hogy minden jó szándékra, minden jóra törekvésre szükséges az Isten áldása. Ezt az áldást kérjük a jövőnkre. Mindenkinnek szól, de azt hiszem fokozottabban az Istenben hívőknek: „Bízzatok Bennem!” - Ez bizalom, nem elbizakodottság; ennek lelkiülete vezessen el mindnyájunkat a jóra - Ámen.

Pekker Imre, plébános

Miközben teltek a mindennapok, a jó Isten a szentségek által árasztotta kegyelmét:

18 keresztelő volt 10 fiú és 8 leány - törvényes házasságból 7 gyermek; polgári kötéstől 7 gyermek; házassági kötés nélkül 4 gyermek - **Esküvő** volt négy esetben: kat. 2 ; vegyes 2. - Két Jegyespár máshonnan volt

Évi szentáldozások száma: 6600;

első-áldozók száma: 18.

Szentkenet a Közösségben (Templomban) 49-n kapták meg; otthonukban és kórházban 6-n; - **Idős és beteg látogatás:** 82 esetben.

Temetés 19 fő-9 férfi és 10 nő. Ellátva 6 fő; ellátatlan 13 fő.- A halottak életkora: 80 éven felüli 5 személy; 70 éven felüli: 7 személy; 60 éven felül: 3 személy; 50 éven felül 4 személy. - A legfiatalabb halottunk 53 éves; a legidősebb 87 éves volt.

Az elmúlt év folyamán rendszeresen megtartottuk a szentmiséket és az ájtatosságokat; elvégeztük a szenteléseket és szentelményeket, hogy ezek által szorosabban kapcsolódhassunk a jó Istenhez.

Mindeközben sok nem lelki dolog is kísérté a mindennapokat:

A 2010. év eseményei - Alsónémedi/évvégi beszámoló

Nem időrendi sorrendben, nem is fontossági sorrendben említem meg azokat a dolgokat, amik nem kifejezetten lelki dolgok, mégis összefüggésben vannak azokkal:

1.) A Templom melletti kőkereszt felújítása; 2.) a körmeneti kereszt restaurálása; 3.)emléktáblák állványa; 4.) plébániai felújítások; 5.) új lila miseruha; 6.) új ministráns-ruhák; 7.) új betlehemi szobrok; 8.) az egész éven át tartó rendszeres virágadományok; az adventi koszorú elkészítése; Templom-díszítések; takarítás; Karnagy Úr, Kántor Úr, Énekkar, Zenekar közreműködései; a Közösségi Ház programjainak szervezése; helyi Újságunk támogatása; lelkigyakorlatos Atyák „fuvarozása”; idős, beteg testvéreink

Beszámoló 2010

szállítása, a különböző gyűjtések szervezői, adományozói; az öreg Temető tisztításának résztvevői (pénzbeli hozzáállások is); 9.) meg kell említeni az Egyházközségi pénzek gyűjtőinek helytállását; 10.) a nyári táborozás segítőit; 11.) a Közösségi Ház számára adományozott bútorokat és azok ideszállítását - Mindezekért köszönet a jó Istennek és Mindazoknak, akik közreműködtek -

MINDENKINEK MINDENT!

A pénzügyekről: nem mondok összeget, mert könnyű eltévedni benne, annyit azonban el kell mondani, hogy bevételünk a hozzájárulásokból, az adományokból, a perselyezésekből, a stólapénzekből és külső támogatásokból tevődnek össze. - A 2010. évben a hozzájárulások összege kb. 8%-al csökkent; az adományok kb. 7%-al csökkentek; a csengős-persely összege kb. 1,5%-al csökkent; a stólapénzek összege nagyon feltűnően csökkent. Mindezek ellenére - igaz nehezebben, mint eddig - hiszen csökkenő bevételek és növekvő kiadások ellenére kell intézni dolgainkat- gondolnunk kell a Templom tetőzetének javítására; és érint minket is a Templom körüli útburkolat ügye is, különös tekintettel a főbejárat előtti térségre. Ez ugyanis része a felújításnak és ebbe már a műemlékek is beleszólnak. A Templom elé kb. 130 nm. területen más típusú követ kell lerakni, aminek az árát pótolni kell az Egyházközségnek. Van már hozzájárulás a várható költségekhez, de még hiányzik 300 ezer Ft. Mivel ez a költségvetésünkben nem szerepel, így ehhez kérünk a kedves Testvérektől segítséget! Reméljük, hogy ezen a kövön az utódok is jönnek majd a Templomba, ezért annál inkább kérjük a szíves segítségüket, „hogy rajtuk belépve hálát adjanak az Úrnak” és miérettünk is imádkozzanak! Mindenkinnek mindent megköszönve forduljunk most a jó Isten felé.

Pekker Imre, plébános

Templomunk 2010 decemberében új betlehemi szobor-csoporttal gyarapodott. Szintén beszerzésre került egy Jézuska szobor, amely a templomi jászolba került. Adományként templomunk egy új lila miseruhával gazdagodott, valamint szintén nagylelkű adományként új szőnyegek kerültek a sekrestyébe.

Isten áldja meg az adományozókat!

A Kőkereszt helyreállítását végző szakember véleménye alapján a frissen restaurált kőkeresztet a téli hideg miatt letakarták az egyháztanács tagjai.

A templomi betlehemben található karácsonyi búza egy család adománya.

Köszönjük!

„a kizöldellő búzaszem (a kenyér alapanyaga) a megtestesült Igének, az emberré vált Jézusnak jelképe. Népi körökben is ismert apokrif hagyomány szerint a búzaszemen rajta van az élő kenyérnek, Krisztusnak a képmása. (Katolikus Lexikon)

Adventi lelkigyakorlat 3. (2010.12.12.) jáni. Minden vasárnap

„Kik adják Jézust?” A két világháború között hazánkban keresztény társadalom nyugodt évei voltak, sok vallásos könyvet adtak ki. Többek között Papini Giovanni: Krisztus története c. könyvet is. Olasz író eleinte szembe fordult az egyházzal, majd letisztultak nézetei, és csodálatos szép könyvet írt a négy evangélium alapján Jézusról.

Egy vallásos hölgy-ismerősének kölcsön adta a könyvet, de elkezdte magyarázni a tartalmát. Az illető leállította: - ne mond tovább, mert akkor nem lesz érdekes a vége. A kérelem jogos volt, a kifejezés hibás.

Jézus életének nincs vége. Mennybemenetele után is Jézus él. Ezt az élő Jézust kell nekünk meglátni, megélni, és másokat is ehhez az élő Jézushoz vezetni. Igen! Nem elég, ha én megismerem, megélem Jézust. Mások is ezt tegyék, odavezetni őket. Tehát: adni Jézust másoknak.

1. A földi életünk egy próbaidő. Csak ezt az egyetlen próbaidőt kaptuk Istentől. Itt és most kell ezt a próbaidőt jól kihasználnunk; adni Jézust másoknak. Tegyük fel a kérdést: **kik azok, akik Jézust adják másoknak?**

Jézust adja a lelkipásztor, a pap, ha elfogadják. Egy pap ismerősöm mondta: rokonságomban három keresztfiam van. Segítettem hittan-tanulásban, elsősájdózásban, bérálásban. Én eskettem őket, gyerekeiket kereszteltem. Amikor pedig arról volt szó, hogy az új nemzedék is tanuljon hittant, így szóltak hozzám: Keresztpapa hol él maga?

Az ilyen és ehhez hasonló mondatok a pap számára, a lelkipásztor számára olyanok, mint a törzsúrás. Keresztpapa, hol él maga? Meglátszik hol élünk. Mivé lett a világ? Becsületes emberek száma megfogyatkozott. Gorombák, durvák, kegyetlenek lettek az emberek.

A lelkiismeretesség kiveszőfélben van. Nemhogy a vallásos életet nem fogadják el, nem tanulják meg az emberi normákat, a társadalom írott és íratlan szabályait.

Mi, lelkipásztorok sokszor családlátogatásnál bántó válaszokat kapunk. Kérjük, hogy a megkeresztelt gyerek tanuljon hittant. Ezt a választ kapjuk: tisztelendő úr, ma már ez nem divat. Ha a vallásos élet divat volt, az nagy baj volt. A vallásos élet szent elkötelezettség legyen. Az ilyen családnak nem lehet adni Jézust. Lerombolhatóan válasz-falat állítanak a gyerek és a lelkipásztor közé.

Ne negatív példákkal zárjuk a lelkipásztorok munkáját. Egy tisztességben megöszült plébános hosszabb ideje van egy községben. Összenőtt az ott élőkkel. Elfogadták, hallgattak rá. Pedig többször kemény igazságokat mondott. Itt is voltak olyanok, akik kígyót, békát mondogattak rá. Nem vagyunk egyformák. Belefáradt, beleöregedett, de tette kötelességét, adta Jézust azoknak, akik elfogadták.

Nem minden templomnak van lelkipásztora. Értékeljük ott, ahol van. Nemcsak vasárnap, de hétköznap is adhatja Jézust. A szentáldozásban vehetem lelki táplálékként. A gyónásban megköszönöm az irgalmas Isten jóságát. A szentbeszédben megerősít hitemben, mert adja Jézust. Fogadjam el.

2. Tegyük fel megint a kérdést: kiknek a feladata Jézust adni másoknak?

A család feladata. Elsősorban a családban élő jövő nemzedékének. A család a teremtő Isten elképzelése szerint az a legkisebb közösség, ahol a szülők továbbadják az élet stafétabotját, úgy testileg, mint lelkiileg. Megteszik ezt a családokban?

Például egy mezőgazdasági iskolában két 16 éves lány össze-vezett egy fiú-ismerősük miatt. Az erősebb körmeivel mély sebeket ejtett a másik arcán, egész életére megbélyegezte őt.

3. Ki a felelős ezért? A szereplő személyek, az iskola, a család, a társadalom?

Felelős az egyén, mert még hiányos nevelés mellett is a 16 éveseknek tudni kell: mit szabad megtenni. Felelős az iskola, mert a közszellemet nem tudja helyes útra irányítani.

Felelős a család, mert csak ruhát és ételmezt adott gyerekeknek az együttélés normáival nem törődött.

Felelős a társadalom, mert lerombolta a pedagógusok munkáját, mert az iskolareformról csak beszélt, közben tönkre tette. Látjuk ezeket a hibákat, és állítjuk, hogy a családnak van a legfontosabb feladata. Ott, ahol az új nemzedék életének leghosszabb idejét eltölti, ott kell neki Jézust adni. Mert felnőtt korban nem tudni, lesz-e még erre lehetőség.

Az önkényuralom idején a 17. kerületben voltam plébános. Egy pedagógus házaspár az ott lévő iskolákban tanított. Templomba ott nem mertek

is - kolás gyerekekkel Máriabesnyőn szentmisét hallgattak. A fiúk titokban a plébánián tanultak, voltak elsősájdózók. Rendszerváltozás után templomukba jártak. A fiúk egyházi iskolában érettségiztek, bér-málkoztak, temp-lomban esküdtek, diplomás édesapák. Mindez azért történhetett így, mert a szülők nehéz helyzetükben is adták Jézust gyermekeiknek.

Megmaradnak-e ezen az úton, amelyet ilyen nehéz körülmények mellett tanultak? Nem vagyunk próféták, nem láthatunk a jövőbe. De ha Jézust adjuk, - pláne amikor a szülőknek kötelessége adni, - nem azt kell nézni, mérlegelni lesz-e eredménye, hanem azt: ha nem adom Jézust, semmit sem kapnak, felnőnek hit nélkül, és bűnt követek el.

Ha nem adom Jézust, hová lesz a gyermekkor mosolygós szép vallásos élete. Ha nem adom Jézust, hová lesz az ifjú tudatos küzdelme, amikor Jézust meg kell őriznie.

Ha nem adom Jézust, akkor mások adják a bűnt. A rombolást, amelyek tönkre teszik őket.

Ha nem adom Jézust, akkor talán soha többé nem lehet nekik Jézust adni.

Ha nem adom Jézust, akkor nem nézhetek volna a szülők valószínű hiteletlen életet élő gyermekeik szemébe, de nem nézhetek volna az ítélet napján az örök Bíró szemébe sem.

A pedagóguspár példát adott életükben, hogyan kell Jézust adni, hogyan kell a hit életfájlját tovább adni. Értelmes életet éltek, gyermekeik átvették ezt az életet. Ilyen és ehhez hasonló családokban lehet az egyháznak bízni.

3. Tegyük fel megint a kérdést: kinek kötelessége, feladata Jézust adni? A társadalomnak. Jézust adni vagy megengedett volt, vagy tilos volt.

Az emberiség történelmében bőven voltak olyan időszakok, amikor Jézus tanítását lehetett adni. Helyet biztosítottak Jézusnak. Olyan időszakok is bőven voltak, amikor nem adtak helyet Jézusnak, nem volt szabad róla tanítani, sőt kimondottan tilos volt.

Nem szándékom, hogy a történelem évszázadait egyes országok életében végignézzük. Elég megemlíteni a francia forradalmat, ahol Jézusnak, az egyháznak, a vallásos gondolkodásnak nem volt hely. Elég, ha a nagy anyagelvű hatalmat említtem csatlósáival együtt. Tűzzel, vassal pusztították, ami lelki érték, hivatalból száműzték Jézust. Szomorú, hogy emberek tömegét Jézust tagadó életre kényszerítették. Nem kereshették Jézust, nem is találhatták meg. Szegény, szájalomra méltó emberek.

Vannak olyan virágok, növények, amelyeket ha a korai tavaszi fagy éri, többé ki nem hajtának, nem hoznak termést. - Ilyen az emberi lélek is. A hitelenség fagyos állapotában tönkre megy, nem hoznak termést. Vallástalan, szabadelvű közösség pusztítja a társadalmat. Nem, hogy nem, adja Jézust, vadít ellene. A vallástalan társadalom nagy bűne, helyrehozhatatlan nagy bűne. Ha nem tudnak, nem akarnak jót tenni, legalább ne pusztítsanak, ne romboljanak. B. Nem lennénk igazságosak, ha nem beszélünk, olyan közösségekről, ahol hitük szerint élő polgárok vannak. Ők az építő, a fenntartó erő. Ők adják Jézust. Nemcsak az egyén életében játszik nagy szerepet a hit, vallásos élet, hanem a közösség életében is.

Gondoljuk végig, mit jelent egy népnek, ha áldozatos, kötelességteljesítő polgárai vannak. Polgárok, akik körömszakadtáig teljesítik feladataikat. Nem ímmel-ámmal, hanem becsületesen. Ott, ahová az élet állította őket. Teljesítik kötelességüket, mert hitük ezt mondja, lelkiismeretük ezt sugallja: ezzel szerzel jogot az örök életre.

Vallásos polgárok, akik józan becsületes családi életet élnek. Tiszta az erkölcsük, tiszta a kezük. Ha megkérdezik őket: miért éltek így, ezt válaszolják: ez az egyetlen értelmes élet, ezzel az étellel tudok elszámolni Isten előtt.

Vallásos polgárok, akiknek vállát szintén nyomja a nap mindennapi gondja a munka bizonytalan lehetősége. Utoléri őket is a betegség, a szegénység, a hálátlanság. Ennek ellenére mosolyogva hordják a mindennapi élet terhét. Ezzel rendíthetetlen oszlopai lesznek a társadalmi életüknek. Olyanok, mint a régi görög templomokban a Karjadíták. Mik voltak ezek a Karjadíták? Női szobrok voltak. Régi görög templomoknál sokszor lehetett ezeket a főnséges női szobrokat látni. Ezek a szobroszlopok magasba emelt fejfel hordozták, tartották a templom tetőszerkezetét. Óriási súly nehezedett rájuk, és mégis arcuk, homlokuk, testtartásuk másról tanúskodik. Csodálatos öntudat, büszkeség látszik rajtuk. Az anyag lefelé nyomó szörnyű terheből mintha nem is éreznének sem-

mit, hiszen ők templomot emelnek magasba. Így tartja a közösségi élet nehéz épületét a hívő, vallásos ember erős lélekkel.

Bárcsak több vallásos életű ember lenne, bárcsak ne fogyott volna meg a számuk adminisztratív eszközökkel.

Talán máshol állnánk gazdasági életben, a pénz-kezelésben, a munkában, a tanulásban, mindenben, ha több vallásos ember, hívő ember lenne közöttünk.

4. Tegyük fel negyedszer is a kérdést: kik adhatják Jézust? Jézust adja az egyház, ha megengedik. Az egyház akarta adni Jézust, az apostoli kortól kezdve Jeruzsálemben, a Szentföldön, de nem engedték. Az üldözött apostolok bátran válaszoltak Péter szavaival: inkább kell engedelmeskedni Istennek, mint embereknek. És mentek az akkor ismert világon mindenfelé.

Az egyház akarta adni Jézust a Római Birodalomban. 300 éven keresztül üldözték, vértanuk tízezrei haltak meg, nem fáradt bele, adta Jézust. A római császárok kegyetlen üldözései ellenére az egyház megmaradt, mert a vértanuk vére a kereszténység magva lett.

Az egyházat utolérték a szellemi támadások, a tévtanítók, a pogány bölcselek támadásai. Az egyházat megszorították, de nem tudták gúzsba kötni, nem vonult vissza, adta Jézust.

A 18. század, - a francia forradalom százada, - felvonultatta a filozófusokat, a bölcseket, a politikusokat, és szövetkeztek Jézus egyháza ellen, kiadták a jelszót: összetiprunk. Az élet őket tiporta el. Az egyház tovább adja Jézust.

Hányszor kongatták meg az egyház felett a vészharangot. Ha egyáltalán elpusztulhatna, már régen meg kellett volna történnie, de nem következett be, mert Jézus ígérete alapján: „a pokol kapui nem vesznek erőt rajta.”

Mit tett Napóleon Krisztus egyházával? Fél Európát letaposta, majd féktelen dühével az egyházat is megtámadta. VII. Pius pápát elhurcolta. Kénytelen volt kiközösíteni. Napóleon híres mondását ismerjük: azt gondolja a pápa, hogy katonáim kezéből kihull a fegyver. Az orosz hómezőkön a megfagyott katonák kezéből kihullott a fegyver. Napóleont ez a veszteség elsöpörte. VII. Pius pápát pedig 1812-ben a magyar huszarak Rómába kísérték a nép tomboló ünneplése közepette.

Napóleon belebotlott az egyházba, - hogy finoman fejezzem ki magamat, - és elsöpörte a történelem vihara. Nem ez volt az első, és az utolsó. Már a mi életünkben is voltak ilyen botlások és söprések.

A vihar elvonulása után az egyház adja Jézust töretlen hittel, és áldozatos szeretettel. Sokszor halljuk, hogy az egyházat támadják. Kifogásolják munkáját, életét, történelmét. Szeretnék megreformálni az egyházat. Nincsenek megelégedve az egyház vezetőivel. Merészen bírálva kijelentik: Jézus nem ilyen egyházat akart.

Egy fantasztikus kérdést tegyünk fel: Mit gondoltok, ha ma Jézus újra eljönne a földre és elmenne Vatikánba, mit tenne? Az elégedetlenkedők táborába állna? Mindent tudó, mindent látó szemével végignézné a 264 pápa sorát, találna-e árnyékot, hibafoltot? Igen találna. Hiszen az egyházat emberekre bízta. Ezért lehetek hibafoltok, hibák. Itáliában kis

királyok, grófok, hercegek hatalmukkal döntötték el a pápák választását, az egyházat pedig gúzsba kötötték.

Ha villámló tekintetével tovább vizsgálná a pápák névsorát, kiket találna? A többiek mind hősök, vértanuk, üldözöttek, szentek, bölcsek, tudósok. Ha a ma „Péterje” - Benedek pápa odatérdelne Jézus elé, és elmondaná a Genezáreti tó partján elhangzott Péter-mondatot: „Te vagy Jézus Krisztus az élő Isten Fia.” Jézus rátekinthetne földi helytartójára, és ezt mondaná: „Boldog vagy Benedek pápa, mert rajtad nyugszik egyházam.” Jézus a pápaság intézményét nem ítélné el. Az egyháznak küldetése van. A küldetést Jézus adta. A pápaság vezetésével teljesítette a küldetését, húsz évszázadon át, és a harmadik évezred elején is. Ehhez az egyházhoz tartozom és is. Büszke vagyok rá. Tudom-e ennek az egyháznak értékét növelni. Igen, ha életemen ez meglátszik.

Az egyház nem tagadást vár tőlem, hanem igent, a szolgáló igent. Lacordaier a 19. század híres francia hitszónoka, aki sokszor ámulatba ejtette hallgatóit, egy alkalommal érdekes gondolatát fejtette ki hallgatói előtt. Az emberiségnek két hatalmas korszaka van: az első, amikor az ember várt az Istenre; a másik pedig, amikor az Isten vár az emberre. Ne hiába várjon.

Vízbe dobok egy követ, a víz felületén loccsan, és a víz tükre gyűrűzni kezd. Ha kicsi volt a kő, néhány gyűrűt ver a víz, nagy kő gyűrűi megsze terjednek, de egy idő után elsimul. Minden ember egy ilyen vízbe dobott kő, az emberiség nagy tengerén. Bárhol élünk, több, vagy kevesebb gyűrűt zavarunk fel a víz felszínén. Az emberek nagy része kevés gyűrűt ver az emberiség víztükrén. Vannak azonban az úgynevezett nagy emberek: uralkodók, hódítók, hősök, királyok, felfedezők, sportolók, művészek, költők, akik talán méteres hullámokat vetettek maguk körül. De egyszer elsimul körülöttük a víztükör, és a feledés homályába merülnek.

E megdönthetetlen törvény alól csak egy kivétel van.

Jézus Krisztus, az Istenember. Ő olyan hullámokat kavart a világtörténelem víztükrén, amelyek azóta sem simultak el, és soha nem fognak elsimulni.

Ezek a hullámok mozgásba fogják tartani az emberiség életét.

Ezek a hullámok nyugtalanítani fogják azokat, akiket bánt Jézus történelmi nagysága.

Ezek a hullámok örömmel töltik el azokat, akik Jézust szeretik és neki élnek.

Ezek a hullámok engem is mozgásba fognak tartani, amikor meg akarom Jézust ismerni, élni, és akarom Őt adni másoknak.

Maxim Gorkijnak „Az éjjeli menedékhely” c. könyvének van egy megrendítő jelenete. Hajnalodik, reggel van. A menedékhely nyomorultjai ébrednek. Az egyik mohamedán férfi kelet felé fordul, elmondja reggeli imáját.

A többiek cinikusan, gúnyos mosollyal nézik. Ott vibrál bennük a kérdés: Hát lehet a nyomortanyán hinni és imádkozni?

Igen lehet! Bármilyen nyomorék, nyomorult állapotban, keresztnek, megpróbáltatások, bántások közepette lehet imádsággal ébredni, és elpihenni: lehet Jézust szeretnem. Ámen.

Lejegyezte: Benkó Péter

2011-es esztendőre!
December hónapban a Széchenyi István Általános Iskolában énekel-tünk egy adventi gálaműsor alkal-

mával. Örömmel tölt el, hogy a kis létszám ellenére nagyon szépen megszólalt a kórus! A karácsonyi ünnepekör szentmiséinek mind-egyikén közreműködött az énekkar. (Külön női-, férfikar, illetve a vegyeskar) Az elmúlt évet december 31-én az esti hálaadó szent-misében, illetve az az utáni rövid összejövettel zártuk. Köszönöm a szervezők, adomá-nyozók munkáját! Az új esztendőre szép tervekkel készülünk.

Már a januári hónap szép kihívást hoz a kórus számára: **Január 12-én, szerdán, a budapesti Mátyás templomban működünk közre a Don kanyarban elesett hősökért bemutatott szentmisén.** Erre az alkalomra mindenkit szeretettel várunk! Januárban előreláthatólag az ökumenikus imahéten, illetve a katolikus bálon szólal meg az énekkar.

Benkó Péter énekkarvezető

Énekkari hírek

Adventi - karácsonyi képes összefoglaló - 2010.

Idén először érkezett közösségünkbe a Betlehemben lévő Születés bazilikájában meggyújtott „betlehemi láng”. Egy család vállalta, hogy Vácról elhozza Alsónémedire. Köszönjük!

Az adventi vasárnapokon idén is hittanos gyerekek rövid imája után gyulladtak ki a gyertyák fényei.

A hajnali - rorate- szentmiséket követően a gyerekek együtt reggeliztek a közösségi házban.

A láng megérkezését követően családok őrizték egy-egy napon át a lángot. A betlehemi lángról gyűjtöttük meg karácsonykor az oltár gyertyáit.

A „betlehemi láng” várásának estéjén a Szőlővesszők együttesből korábban megismert István és Edit muzsikáltak a közösségi házban. Köszönjük felemelő műsorukat!

„Csodavilág” foglalkozáson karácsonyi díszek készültek.

Pekker Imre főesperes úr imádkozott a betlehemi láng fogadása alkalmából.

A közösségi házban lelki napot tartottunk.

Betlehemesek járták a falut...

Készül a Betlehem

Az adventi készülődés alkalmával a gyerekek gyöngyöt fűzhetnek...

... fűréssel különböző állatok készültek a közösségi ház „betleheméhez”...

... mézeskalácsot süthettek...

December 24-én, a reggeli szentmise keretén belül is előadták a gyerekek betlehemes játékkukat.

Az éjféλι szentmisen — immár másodszer — idén is közreműködött a zenekar.

Templomdíszítók, a karácsonyfa beállítói, és a „Betlehem” elkészítőinek csoportja. Köszönjük fáradozásukat! Továbbá köszönjük Végh Józsefnek a fenyőfák felajánlását!

A 2010. utolsó estéjén fiatalok a közösségi házban búcsúztatták az óvét.

A pásztorjátékról

Minden évben nehéz a szereplőket összeverbuválni. Ebben az évben valahogy időben kialakult minden, csak egy pásztor hiányzott sokáig, de végül is, azt is elvállalta valaki.

Próbákat is elkezdtek időben, de a Jóisten most is úgy gondolta, hogy ad nehézséget

is ehhez a feladathoz! Az utolsó hét próbáira teljesen elment a hangom, vártam, hogy honnan kapok segítséget. Az anyukák meg-megjelentek a próbákon és segítettek! Két anyuka pedig rááldozta az estéit arra, hogy mindenki szépen, érthetően, hangsúlyozva tudja szerepét. Szeretném megköszönni először a mi Mennyei Atyánknak, hogy küldött segítséget, és az anyukáknak,

név szerint: Borbély Ilonának és Rózsáné Pelsőczy Mónikának az áldozatos munkájukat!

Mikor ilyen áldozatkész emberekkel találkozom, akkor érzem, hogy a mi egyház-községünk már közösség.

Mikolyné Magdi

**Claude Steiner:
Meleg Bolyhos Mese**

Három perc bölcsenység...

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer régen két nagyon boldog ember, úgy hívták őket, hogy Tamás és Margit. Volt nekik két gyermekük, Jancsi és Juli.

Hogy megértsétek, milyen boldogok voltak, tudnotok kell, milyen is volt az élet akkoriban.

Tudjátok, azokban a boldog időkben mindenki kapott születésekor egy kis puha Bolyhos Zacskót. Ahányszor az ember belenyúlt ebbe a zacskóba, ki tudott onnan venni egy Meleg Bolyhost.

A Meleg Bolyhosokra nagyon nagy szükség volt, mert ha valaki ilyen Meleg Bolyhost kapott, azon elömlött a melegség és a puhaság.

Azokra az emberekre, akik nem jutottak rendszeresen Meleg Bolyhosokhoz, az a veszély leselkedett, hogy hátfájások lesznek, ettől összetöpörödnek és meghalnak.

Azokban az időkben nagyon könnyű volt Meleg Bolyhosokat kapni. Akárhányszor az ember úgy érezte, odamehetett a másikhoz, és azt mondhatta: „Szeretnék egy Meleg Bolyhost!” Akkor belenyúltál a zacskóba, és kihúztál egy Bolyhost, akkorát, amely egy kislány markában is elfér. Ahogy a Bolyhos meglátta a napvilágot, mosolyogni kezdett és nagy bozontos Meleg Bolyhosszá növekedett.

Akkor aztán rátett az illető vállára, fejére vagy ölébe, és az bele-simult, ráolvadt a bőrére, és egész testében jó érzéssel töltötte el.

Az emberek mindig kérték egymástól a Meleg Bolyhosokat, és mivel mindig szabadon hozzájutottak, nem okozott gondot eleget kapni belőlük.

Mindig tele volt velük a környék, és emiatt mindenki többnyire boldog volt és meleget és lágytságot érzett.

Egyszer egy gonosz boszorkány járt arra. Dühbe gurult, amiért mindenki olyan boldog volt, hogy senki nem vásárolt nála szerelmi bájjalt és csodatevő balzsamokat. A boszorkány nagyon okos volt és egy nagyon gonosz tervet eszelt ki.

Egy szép reggelen a boszorkány odalopózkodott Tamáshoz, míg Margit a kislányukkal játszott, és a fülébe súgta: „Nézd csak, Tamás, látod azt a sok Bolyhost, amiket Margit ad Julinak? Tudod, ha így folytatja, végül ki fog fogyni belőlük és egy sem marad számodra.”

Tamás meghökkent: „Azt akarod mondani, hogy nem lesz mindannyiszor egy Meleg Bolyhos a zacskónkban, ahányszor csak belenyúlunk?” – kérdezte a boszorkánytól. „Nem bizony, egyáltalán nem – felelte a boszorkány – és ha egyszer kifogytál, akkor annyi. Több már nem lesz.” Ezzel a boszorkány kárörvendő kacajjal elszállt.

Tamás szívére vette a dolgot és elkezdte figyelni, hányszor ad Margit valaki másnak Meleg Bolyhost. Végül nagyon elkezdett aggódni és ingerült lett, mert nagyon szerette Margit Meleg Bolyhosait, és nem akart lemondani róluk. Azon kezdett gondolkodni, hogy nem helyes, ha Margit minden Meleg Bolyhosát a gyerekekre meg másokra költi.

Ahányszor csak Margit valaki másnak adott egyet, Tamás elkezdett panaszkodni, és mivel Margit nagyon szerette őt, nem adott már olyan gyakran másoknak Meleg Bolyhosokat, neki tartalékolta őket. A gyerekek látták ezt és hamarosan megtanulták, hogy rossz dolog Meleg Bolyhosokat adni ahányszor csak kérnek minket vagy kedvünk van hozzá. Ők is nagyon elővigyázatosnak lettek. Középről figyelték szüleiket, és ahányszor csak azt érezték, hogy szüleik túl sok Meleg Bolyhost adnak másoknak, ők is ellenkezni kezdtek. Egyre inkább azon aggódtak, hogy túl sok Meleg Bolyhost adnak ki a kezükből. Bár minden alkalommal találtak egy Meleg Bolyhost, ahányszor csak belenyúltak a zacskójukba, egyre kevesebbszer nyúltak bele és egyre fölünyesebbé váltak. Csakhamar az emberek észrevették a Meleg Bolyhosok hiányát és kezdtek kevesebb meleget és lágytságot érezni. Elkezdtek összetöpörödni, és volt aki bizony meg is halt a Meleg Bolyhosok hiányától.

Egyre többen mentek a boszorkányhoz bájjalt és balzsamot venni, habár úgy tűnt, ezek nem segítenek.

Nos, a helyzet tényleg nagyon rosszra fordult. A gonosz boszorkány nem akarta igazából, hogy az emberek meghaljanak (mert a halott emberek nem tudnak balzsamot és bájjalt venni), így hát új tervet eszelt ki.

Mindenkinek adott egy zacskót, ami nagyon hasonlított a Bolyhos

Zacskóhoz, csak ez a zacskó hideg volt, míg a Bolyhos Zacskó meleg. A boszorkány zacskójának belsejében Hideg Szűrősook voltak. Ezekről a Hideg Szűrősooktól az ember nem meleget és lágytságot érzett, hanem hideget és szűrást.

Viszont megóvták az embert az összetöpörödéstől. Így aztán ettől kezdve, ha valaki azt mondta: „Kérek egy Meleg Bolyhost!” – az emberek, akik féltek, hogy kimerítik készleteiket, azt felelték: „Nem tudok Meleg Bolyhost adni neked, nem kérsz inkább egy Hideg Szűrőst?”

Előfordult, hogy két ember találkozott, arra gondoltak, hogy Meleg Bolyhoshoz juthatnának, de egyikük vagy másikuk meggondolta magát és a végén Hideg Szűrősookat adtak egymásnak. Így történt, hogy míg kevesen haltak meg, sokan voltak boldogtalanok és hidegnek és szűrősnak érezték magukat.

A helyzet nagyon bonyolulttá vált. A Meleg Bolyhosok, amikről eddig azt gondolták, elérhetőek, mint a levegő, rettentően értékesé váltak, Emiatt az emberek mindenféle dolgokat megtettek, hogy hozzájuk jussanak.

Mielőtt a boszorkány megjelent, az emberek gyakran hárman, négyen, öten összejöttek, és sose tartották számon ki ad Meleg Bolyhost kinek. A boszorkány jövelete után az emberek kezdtek párokra szakadozni és Meleg Bolyhosokat kizárólag egymás számára tartogatták. Azok, akik megfélemeztek magukról, és egy Bolyhost adtak valaki másnak, büntudatot érezték, mert tudták, hogy partnerük valószínűleg megéri a veszteséget. Azoknak, akik nem találtak bőkezű partnerre, meg kellett venniük a Bolyhosokat, és hosszú órákig kellett dolgozniuk a pénzért.

Egy másik dolog is történt. Néhány ember a Hideg Szűrősookat – ezek korlátlanul és szabadon beszerezhetőek voltak – pelyhekkel és fehér festékkel vonva be őket, Meleg Bolyhosként adta tovább.

Ezek a Meleg Bolyhos utánzatok valójában Műanyag Bolyhosok Voltak, és további nehézségeket okoztak. Például két ember összejött és szabadon cserélt Műanyag Bolyhost, amitől feltehetően jól kellett volna érezték magukat, ehelyett rossz érzéssel váltak el. Minthogy hitték, Meleg Bolyhosokat cseréltek, az embereket ez nagyon megzavarta, és nem jöttek rá, hogy amiatt van hideg szűrősoo érzésük, hogy sok Műanyag Bolyhost kaptak.

Tehát a helyzet nagyon-nagyon lehangoló volt, és mindez akkor kezdődött, mikor a boszorkány elhitette az emberekkel, hogy egy napon, mikor a legkevésbé várják, megeshet, hogy belenyúlnak Bolyhos Zacskójukba és nem találnak benne több Meleg Bolyhost. Nemrég egy kedves, erős, telt és mosolygós asszony jött erre a boldogtalan vidékre. Úgy tűnt, nem halott még a boszorkányról, és nem aggódott amiatt, hogy a Meleg Bolyhosok kifogyhatnak.

Szabadon adta őket, még akkor is, ha nem kérték. Az emberek elnevezték Dús Asszonynak. Néhányan kifogásolták, mert arra tanította a gyerekeket, hogy nem kell félniük a Meleg Bolyhosok elfogyásától.

A gyerekek nagyon szerették őt, mert jól érezték magukat körülötte. Ők maguk is elkezdtek Meleg Bolyhosokat adni, amikor csak kedvük szottyant rá.

A felnőtteket aggasztotta a dolog, és elhatározták, hogy törvényt hoznak a gyerekek védelmében, nehogy elfecséreljék Meleg Bolyhos készleteiket. A törvény bűncselekménynek minősítette, ha valaki nemtörődöm módon, engedély nélkül adja ki Meleg Bolyhosait. Sok gyerek azonban látszólag nem tudta vagy nem törődött ezzel, és a törvény ellenére folytatta a Meleg Bolyhosok egymásnak adását, ahányszor csak kedve támadt és mindig, hogyha kérték rá.

Minthogy nagyon-nagyon sok gyerek volt – csaknem annyi, mint felnőtt – úgy nézett ki a dolog, hogy a gyerekek rátaláltak saját útjukra.

Mostanában nehéz megmondani, mi fog történi. Vajon a törvény és a rend ereje megállítja a gyerekeket? Vagy a felnőttek is csatlakoznak majd a Dús Asszonyhoz és a gyerekekhez, és megkockáztatják, marad-e annyi Meleg Bolyhos, amennyi kell?

Vajon Tamás és Margit felidézve azokat a napokat, mikor olyan boldogok voltak és a Meleg Bolyhosok korlátlanul álltak rendelkezésre, újra elkezdik szabadon a Meleg Bolyhosokat?

A harc elterjedt a földön és valószínűleg ott is folyik, ahol te élsz. Ha akarsz – és azt remélem, hogy akarsz –, te is csatlakozhatsz hozzá azzal, hogy szabadon adod és kéred a Meleg Bolyhosokat, és hogy olyan szerető és egészséges ember vagy, amilyen csak lehetsz.

Szent Imre Közösségi Ház hírei

Adventi készülődés

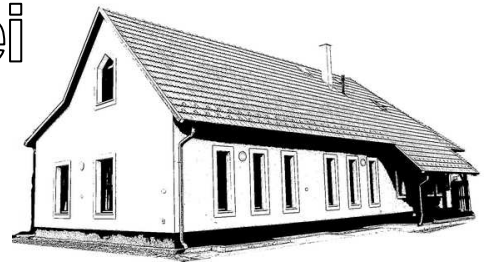
December 20-án Nagy Krisztina, Surányi Krisztina és Dr. Nagy Vilmos kezdeményezése és szervezése alapján, kézművesnapot tartottunk a gyerekeknek. Nagyon sokan kb. hatvanan, voltunk ezen a napon jelen. Volt üvegfestés, fűrés-faragás, gyöngyfűzés, mézeskalácssütés és még más kézügyességet igénylő foglalkozás. Köszönöm a szervezőknek és segítőknek a fáradságos munkájukat. Olyan jól sikerült a nap, hogy volt, aki azt mondta: ez olyan

volt, mint a mennyország! Ezt a napot tavasszal a jelenlévők kívánságára, megismételjük.

Mikoly Istvánné

(további képek a 9. oldalon)

Jézus Szíve Családja

Jézus Szentséges Szívének Családja a következő közös imaóráját jan. 2-án Vízkereszt ünnepén tartja az esti szentmise után a közösségi házban.

Az elkövetkező évet is kezdjük imádsággal és közeledjünk a szent szívhez, amely most is kitérve várja az ő szeretett gyermekeit. Forduljunk hozzá őszinte, nyitott szívvel, hogy irányíthassa életünk útját és elvezessen minket az üdvösségre. A Szent Család évének első napjaiban ajánljuk fel első imaóránkat az élő családokért. Jézus Szíve Családjáért, Jézus Szent Szívének.

A decemberi imaórákon azokért a családokért imádkoztunk, ahol a szeretet nem tudta összetartani a családot. Kértük a Szent Szület, Égi Édesanyánkat, Szent Józsefet és

Jézust, hozza vissza őket az eltévelyedetteket, az Isteni szeretet folyamatos áradását, amely megtart és erőt ad minden ügyünkben. A Szent Család legyen példaképünk.

Szlovicsák Balázsné

Januárban a kilencedet mondják:

Jan. 3 – jan. 11
Id. Györgyövc Miklósné
Bársony Mónika
Sokorai Józsefné
Surányi Antalné

Jan. 12 – jan. 20
Szlovicsák Balázsné
Gyövrári Imréné
Ifj. Györgyövc Miklósné
Özv. Kiss Ferencné

Jan. 21 – jan. 29
Bársony Istvánné
Kovács Jánosné
Ifj. Kiss Lászlóné
Gábor Marina

Jan. 30 – Febr. 7
Gyövrári Pálné
Végh Antalné
Özv. Kiss Lászlóné
Somogyi Jánosné

Szent Imre közösségi ház tervezett programjai

2011 január

Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat	Vasárnap
					1	2. 18 óra Jézus Szíve Család imája
3	4	5 18 óra Cursillo kiscsoport 	6	7 17 óra Ifi-hittan 	8	9
10	11	12	13 9.30 óra Baba-Mama klub 	14	15	16
17	18	19	20	21 17 óra Ifi-hittan 	22 18 óra Cursillo kiscsoport 	23
24	25	26	27 9.30 óra Baba-Mama klub 	28 17 óra Ifi-hittan 	29	30 10 óra Csodavilág
31						

KATOLIKUS BÁL

Sok szeretettel hívunk minden kedves olvasónkat a Szent Kereszt Felmagasztalása Plébániáért Alapítvány javára, immár 7. alkalommal megrendezendő jótékonyági bálra.

Helyszíne: **Betyár Étterem**

Időpont: **2011. január 29.**

Vendégvárás: **18 órától**

Belépő: **4000,- Ft/fő** (vacsorával)

Támogató jegy: **2000.-Ft/fő** (vacsora nélkül)

Zenél: erre az alkalomra szerveződött zenekar

A belépők megvásárolhatók **2010. január 9-én, január 16-án és 23-án**, vasárnapokon a szentmisék előtt és után a sekrestyében.

A bálon a hagyományoknak megfelelően ismét sor kerül tombolahúzásra. Szívesen várjuk tombolaajándékok felajánlását.

A bállal kapcsolatos további kérdéseivel, valamint a belépőkkel és a tombolaajándékokkal kapcsolatban forduljanak bizalommal a szervezőkhöz (Tóth Éva, Surányi Szilárd). A belépőkből és a tombolából befolyó összeg - a szükséges költségeken túl – az új kántorház megépítésére kezdődő gyűjtés összegét gyarapítja.

Szeretettel várunk minden érdeklődőt!

Szervezők

Az Alsónémedi Szent Kereszt Felmagasztalása Plébániáért Alapítvány ismét **ministráns-versenyt** hirdet, melyen részt vehet minden hittanos fiú.

A verseny győztese az a ministráns lesz, aki a 2010 november 28-ával kezdődött új egyházi évben a legtöbbet jár ministrálni és a nyári szünetig a legtöbb pontot gyűjti össze ministrálással.

A verseny első három helyezettje jutalomban részesül, mely ajándék szokott módon részvétel a nyári táborunkban.

Az egyes misékért járó pontszámokat mindig az adott időben tesszük közzé.

A nagybőjtig pontszámok:

Hétköznapi és szombati mise: 3 pont
Vasárnapi mise: 1 pont

Mindenkit várunk szolgálni az oltár körül!

**Alsónémedin
január 16-án a
katolikus templomban,
január 23-án pedig a
református
templomban
17.00 órakor lesz
ökumenikus
Istentisztelet.**

Az imahét alapigéje (ApCsel2,42-47)

„Állhatatosan kitarottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban. Félelem fogott el mindenkit, mert az apostolok révén sok csoda és jel történt Jeruzsálemben. A hívek mind ugyanazon a helyen tartózkodtak, és közös volt mindenük. Birtokaikat és javaikat eladták, s az árát szétosztották azok közt, akik szükségét szenvedtek.

Egy szívvel-lélekkel mindennap összegyűltek a templomban. A kenyéret házaknál törték meg, s örömmel és egyszerű szívvel vették magukhoz az ételt. Dicsőítették az Istent, és az egész nép szerette őket. Az Úr pedig naponként növelte az üdvözültek számát ugyanott.”

Az Ifj. Bircsák János festményeiből összeállított kiállítás megtekinthető 2011. január 10-ig a közösségi házban.

A Szent Kereszt újság szerkesztőségének e-mail címe: szentkereszt@postafioiok.hu
Erre a címre várjuk írásait, észrevételeiket, kérdéseiket.

Egyházközségünk hírlapját, a Szent Kereszt újságot az általunk megvásárolt nyomtatón készítjük.

A kiadvány ingyenes, viszont adományokat köszönettel elfogadunk a lap fenntartására, amellyel hozzájárulhatunk a papír-, és a tinta költségeihez.

SZENT KERESZT

Az

Alsónémedi Római Katolikus Egyházközség kiadványa

Megjelenik havonta.

Szerkesztők: Dr. Tóth Éva, Benkó Péter
Köszönettel fogadunk minden észrevételt, segítséget!

